

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч. 11 (106)

АВГСБУРГ, 25. БЕРЕЗНЯ 1947

РІК III

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА

16. березня 1939 р. сойм Карпатської України в Хусті проголосив державну незалежність цієї малої області нашої землі. Проти виразної волі української людності виступили сусідні держави, в першу чергу Угорщина. Мадярське військо після героїського спротиву українських січовиків окупувало Карпатську Україну.

Гляньмо на події 1938—39 р. р. в Карпатській Україні. Це був час, коли Гітлер готував сили Німеччини до Другої світової війни. Перешкодою для німецького імперіалізму була Чехословаччина. Гітлер грав на „праві народів на самовизначення“, тому вимагав для себе від Чехо-Словаччини областей, заселених німцями (Судети). 2. жовтня 1938 р. конференція великодержав у Мюнхені вирішила передати судетські області Німеччині. Через місяць, у Відні, Гітлер і Муссоліні вирішили віддати Угорщині області Чехословаччини, заселені мадярами. Також міста Карпатської України — Ужгород і Мукачів дісталися Угорщині. В жовтні карпатські українці створили, за згодою Праги, свій автономний уряд. Хоч чеська політика на Карпатській Україні мала виразно колоніальний характер, проте карпатсько-українські провідники добре розуміли, що розпад Чехословаччини приведе до повороту Карпатської України в мадярську неволю. За 20 років перебування в демократичній Чехословаччині карпатські українці зробили більший поступ, ніж за 1000 літ перед тим в Угорській державі. Тому, — поки буда Чехословаччина, — карпатські політичні діячі твердо стояли на основі автономії в межах Чехословаччини. Проте події 1938—39 років пішли іншим шляхом. Гітлер не задовольнився Судетською областю: він хотів розбити Чехословаччину зовсім. Словаки Гітлер обіцяв забезпечити „самостійність“. Мадяри вимагали для себе Карпатської України. Також польський уряд хотів за всяку ціну „подарувати“ Карпатську Україну Угорщині. Польки не хотіли за Карпатську автономною української області, бо це давало „поганий приклад“ для Галичини та Волині. Навіть у далекій Москві події в Карпатській Україні викликали занепокоєння: на з'їздах і в пресі неприхильно згадувано український автономістичний рух у Чехословаччині.

Від жовтня 1938 року мадярські та польські банди не давали спокою карпатським українцям. Проти цих непроханих гостей утворилися відділи українців добровольців — „Січ“. Автономний уряд Карпатської України намагався забезпечити порядок і спокій у своїй країні. На жаль, не все було гаразд в українському таборі: були у нас люди, що прислухалися до голосу німецьких агентів, мовляв, Гітлер не віддасть Карпатської України мадярам. Одна група вела пропаганду проти демократії, грозила карою тим, що лишилися при своїх демократичних переконаннях. Навіть у „Січ“ залізла ця легкодушна пропаганда, і, напр., відомого ген. В. Петрова туди не прийнято, бо він — соціаліст... Також інших бойових старшин армії УНР не приймали в „Січ“, бо вони не хотіли вірувати в нову „ідеологію“. Наслідки були ті, що провід „Січі“ опинився в руках людей непередбачених, що тільки лобували своїми мальовничими уніформами, а в військовій справі мало розуміли.

При кінці 1938 р. і на початку року 1939 світова преса була переповнена вістками про Карпатську Україну і Україну взагалі. Було видно, що західні великодержави хотіли відгадати дальші плани Гітлера: чи піде він війною проти СРСР разом з Польщею, чи обернеться проти західних великодержав. Передача Карпатської України мадярам, на втіху Польщі і східної великодержави, показувала, що Гітлер ніби відмовився від

Міністри закордонних справ великодержав на Москов. конференції

МОСКОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Радіо-Москва. Відкриваючи конференцію, міністер Молотов від уряду СРСР привітав міністрів закордонних справ Маршалла, Бевіна, Бідо та всіх учасників наради, підкресливши, що перед конференцією стоять не легкі завдання. Міністер Маршалл просив Молотова головувати на першому засіданні, до чого прислали Бевін і Бідо. Молотов, прийнявши головування, перейшов до справ організаційних і порядку денного, пригадавши, що віце-міністри на своїх засіданнях підготували матеріали і завданням міністрів буде продовжити їх роботу. При тій нагоді порушив справу Китаю. Ген. Маршалл запропонував перенести цю справу на наступне засідання. Контрольна Рада Німеччини підготувала на конференцію дуже багатий матеріал, з цілістю якого Рада Міністрів закордонних справ не в силі буде озна-

свого плану „натиску на схід“. Мадяри в Будапешті і поляки у Варшаві та у Львові танцювали від радості, довідавшись про „кінець України“. Але ця радість у Польщі не була довга. Карпатська Україна впала та незабаром Гітлер почав пропаганду проти Польщі з наміром її зовсім знищити. Окупація Польщі двома сусідніми великодержавами в вересні 1939 року була продовженням політичної сили, яку почав уживати Гітлер від 1938 року супроти Чехословаччини. Карпатська Україна — це один із щаблів драбини, по якій хотів лізти Гітлер нагору, топчучи права людей і народів. Трагічна доля цієї області показує, що ніякий тоталізм не допоможе нам вирватися з неволі. Тільки дійсно перемога демократичної ідеї в народах і між народами може забезпечити вільний розвиток націй і їх мирне добросусідське життя.

Панас Феденко

юмитися під час конференції, і тому будуть вибрані основні проблеми, порядок розгляду яких вкажуть віце-міністри. На першому засіданні конференція міністрів підтвердила ліквідацію Пруської держави.

Другий день московської конференції

Перед початком другого засідання Ради міністрів ген. Маршалл заявив, що він може погодитися на розгляд справи Китаю під умовою, що в тому засіданні візьме участь представник Китаю. Молотов на участь китайського представника в засіданнях Ради міністрів не погоджується. Міністер Бевін одкинув пропозицію в справі обмеження окупаційних військ в Європі, тому що вона не стоїть на порядку денному.

На другому засіданні головував ген. Маршалл. Молотов виступив з декларацією, в якій висунув проблеми демілітаризації, денацифікації, демократизації Німеччини та утворення німецького уряду. Молотов згадав постанову Берлінської конференції, на якій була ухвалена повна ліквідація німецького воєнно-промислового потенціалу. Проте німецька воєнна промисловість, що, зі слів Молотова, зосереджена переважно на західно-німецьких землях, до цього часу не порушена, й її ліквідація не почалася. В англійській зоні перебуває 81 тисяча озброєних німецьких воїнів, а в американській — 9 тисяч. Згідно з постановою німецьке військо повинно бути розпущене. Молотов запропонував доручити Контрольній Раді: 1. розробити план ліквідації воєнно-промислового потенціалу Німеччини до кінця цього року; 2. прискорити знищення німецьких воєнних матеріалів; 3. ліквідувати німецькі військові формації; 4. розв'язати і репатріювати скупчення військово-полонених.

Джордж Кетлетт Маршалл, 67 років, родом із Пенсільванії, син вугільного промисловця. Вчився в військовому інституті у Вірджинії. За Першої світ. війни був штабовим офіцером. В 1939 р. став начальником штабу американської армії. Брав участь у всіх дипломатичних конференціях за Другої світової війни. Перед своїм призначенням на міністра закордонних справ був послом през. Трумена в Китаї.

Ернст Бевін, 56 років, син сільсько-господарського робітника в Семерсетширі. Замолоду працював в сільському господарстві. В англійському професійному русі був організатором робітників кораблебудівельної промисловості. Від 1940 року — міністер праці, після війни — міністер закордонних справ.

Жорж Бідо, 47 років, син директора товариства для забезпечень. Учитель історії в паризькій лицей, редактор католицької газети „Льоб“ За німецької окупації один із найвизначніших провідників французького спротиву. Після визволення Парижу мін. закорд. справ (1944 р.).

Вячеслав Молотов, 57 років, купецький син. Від 1906 р. член більшовицької партії. У внутрішній партійній боротьбі увесь час був на боці Сталіна. Деякий час був на Україні секретарем компартії. Від 1939 р. мін. закорд. справ. ССРСР.

Міністер Бевін у відповідь Молотову заявив, що докладно на всі закиди він відповідь на наступному засіданні, але зараз мусить заявити, що ті військові частини, про які говорив Молотов, не можна вважати за військо. Це — команди, потрібні для очищення терену від мін і після виконання цього будуть відпущені й репатріювані. Сказав також, що Англія сприяє репатріації, але нікого не буде репатріювати силою. Він вважає, що демілітаризація йде досить успішно. Міністер Маршалл визнав, що коли повна ліквідація промислового підприємства повністю ще не переведена, то це поляється тим, що СРСР не виконує постанов Потсдамської конференції про господарське об'єднання Німеччини, чим змушує інші зони до використання всіх можливостей для оживлення господарського життя. Молотов відповів, що не поділяє оптимістичного погляду мін. Бевіна щодо ліквідації німецького воєнно-промислового потенціалу.

Як подає московське радіо, Молотов вдруге виступив з промовою, в якій порушив справу демілітаризації, денацифікації та демократизації Німеччини. Молотов заявив, що в німецькому судівництві, в американській зоні є 35% нацистів, а в французькій — 50%. Найкраще провів денацифікаційну чистку ССРСР. Там зліквідовано 390 тис. нацистів. Щодо демократизації, то Молотов вважає, що ця акція повинна бути зуніфікована у своїх методах. Конкретно вказав на потребу конференцій, преси і однакової виборчої системи для всіх зон.

АНГЛІЯ І ПРОМОВА ТРУМЕНА

Лондонський „Таймс“ пише: „Якщо Трумен каже — «тоталітарний режим», то він має на думці комунізм; якщо він говорить про «примус», то має на думці примус від тих урядів, що стоять у союзі з СССР».

Урядовий „Дейли Гералд“ називає промову Трумена початком політичної розправи з Росією. Англія має бути посередництвом між Америкою та Росією.

МОСКВА І ПРОМОВА ТРУМЕНА

Московська „Правда“ закидає американському президенту, чому він не звернувся до Об'єднаних Націй, якщо вважає, що Греція та Туреччина перебувають у біді: „Президент Трумен хоче оправдати американську політику розширення, стверджуючи, що він мусить охоронити вільні народи від небезпеки тоталітарних режимів. Також Гітлер говорив про большевицьку небезпеку, коли хотів захопити чужі країни”.

Московська преса не видрукувала того місця в Труменовій промові, де він говорив про демократичні й тоталітарні форми державного ладу, між якими тепер світ мусить вибирати.

МАРШАЛЛ ПРО ДЕМОКРАТІЮ І ПРАВА ЛЮДИНИ

На московській конференції Маршалл сказав: „Права людини містяться у собі для кожної поодинокі особи право розвивати свій дух і свою душу за власним вибором, вільно від страху і примусу. В Злучених Державах Америки суспільство не вважається за демократичне, якщо люди, що шанують права інших людей, не є вільні і не можуть висловити своїх поглядів без страху, що їх заберуть з їх приміщень і від їхніх родин”.

ОБОРОНА НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Греція дістає велику позику з Америки для озброєння 100 тисячного війська. Туреччині дається позики 150 міль. доларів на доповнення озброєння, особливо ж на тяжку артилерію.

ЗВІТ УСЬОГО СВІТУ

ЗВІТ ГЕНЕРАЛА МЕК НАРНИ

Франкфурт. — 15. березня ген. Мек Нарни, головнокомандуючий американських військ в Європі і військовий губернатор для Німеччини, покинув своє становище. Уступаючи, він скликав пресову конференцію, де подав звіт про свою діяльність від листопада 1945 року, і в розмові з журналістами торкнувся всіх важних німецьких проблем. У звіті Мек Нарни вказав на труднощі, що їх військовий уряд переборює і переборює. Про німецькі нелегальні організації він сказав, що вони мали дотепер тільки місцевий характер.

ДП

Про ДП генерал заявив: восени 1945 здавалося, що вдасться зменшити їхнє число на тих, що не можуть ніяким способом вертатися додому. Однак їхнє число почало від кінця 1945 р. несподівано рости і дійшло у вересні 1946 р. до 410 тис. в таборах УНРРА. Зріст ДП спричинив передусім наплив жидівських втікачів з Польщі. На весні 1946 р. армія знов зайнялася репатріацією і здобула до кінця року великого успіху з польськими ДП. Від 1. 12. 1945 до 1. 2. 1947 р. повернено на батьківщину 175000 ДП. Однак число ДП в таборах все ще зростає. При кінці 1946 р. виявилось, що практично всі можливості репатріації вже вичерпані. Дотепер допущено в ЗДПА 14000 ДП, в більшості жидівських втікачів.

Далі в звіті говориться про про-

харчування Німеччини, про промисловість, експорт, репарації, потребу фінансової реформи, розвитку преси, німецьке політичне життя, денацифікацію.

На кінці звіту говориться: „Ми мусимо утримати наші політичні і військові позиції супроти других окупаційних сил. Мусимо утримати окупацію, поки вибраний німецький уряд не покаже не тільки охоту, але і здібність створити нову Німеччину. ЗДПА мусять виконати зобов'язання, що випливають з жертв за перемогу тим, що вони лишаться в Німеччині, поки робота буде виконана.

У пресовій конференції

Ген. Мек Нарни відповідав і на запити в справі ДП. Він сказав, що коли їхня справа буде поладжена, він ще не може сказати. Висловив надію, що з поляків ще багато вернеться додому. На запит одного американського кореспондента він заявив, що, очевидно, в трьох західних зонах панує більша свобода, бо кореспонденти зі східної зони можуть там вільно рухатися, а журналісти заходу на сході цього не можуть.

ГРЕЦІЯ І АНГЛІЯ

Від 1. січня 1946 р. англійський уряд позичив грекам 10 міль. фунтів стерлінгів і додатково ще 11 міль. фунтів стерл. на купівлю зброї для грецької армії. Для стабілізації грецької валюти Англія дала Греції 10 міль. фунтів.

Маршалл і його проблеми на Московській конференції

Політичний огляд

Московська конференція

На першому засіданні конференції Молотов поставив поза справами Німеччини, що стояли на денному порядку конференції, також питання про політику великодержав у Китаї. Цю пропозицію відкинули представники Англії, Америки та Франції.

З боку совєтського було поставлено питання про розброєння Німеччини. Молотов робив закиди західним великодержавам, що вони, мовляв, не досить дбають за знищення або перевезення німецьких військових заводів. Теж зазначив, що в Західній Німеччині є німецькі військові відділи та відділи з чужоземців на англійській службі. Бевін дав відповідь, що ці відділи не мають військового характеру і призначені для очищення замінюваних площ у Німеччині. Натомість Бевін подав відомості, що німці-полонені вступають у совєтську армію. Молотов подав плян розброєння Німеччини: всі воєнні підприємства і воєнні матеріали мають бути знищені до кінця 1949 року; до 1. червня 1947 року мають бути розпущені всі німецькі військові і напіввійськові відділи. Мають бути зліквідовані венімецькі військові відділи та табори (мова йде про табори ДП).

Уповноважені міністрів чотирьох великодержав ухвалили поставити справу переміщених осіб (ДП) як один із головних пунктів нарад конференції.

Італія, Індія та Болгарія ставлять до великодержав домагання, щоб вони мали право на репарації від Німеччини за шкоди, які цим країнам зробило німецьке військо.

Америка та СССР

В перших днях московської конференції виступив през. Трумен з промовою

перед американським конгресом. Трумен кликав підтримати Грецію і Туреччину проти комуністів. Англійське військо має покинути Грецію. Щоб забезпечити Грецію та Туреччину від комуністів, Трумен запропонував дати Греції поміч — 250 мільйонів доларів, а для Туреччини — 150 мільйонів і дати згоду на висилку американського війська і цивільних осіб з Америки в обидві названі країни. Трумен зазначив, що Америка мусить виступити в обороні незалежності Туреччини та Греції рішуче, негайно, щоб не настали катастрофальні наслідки для Сходу і для Заходу. Не називаючи прямо Совєтської держави, Трумен відзначив порушення умови в Ялті, що забезпечувала європейським країнам право вибирати бажану форму влади. Трумен сказав: „Уряд Злучених Держав Америки протестував не раз проти примусу і застрашування Польщі, Румунії і Болгарії. Я мушу ствердити, що в ряді інших країн відбувається зовсім подібний розвиток”.

Трумен зазначив, що в цих відносинах майже кожна нація мусить вибирати між двома можливостями: демократії або примусу, в якому меншість панує над більшістю. Президент висловив своє переконання, що „засів тоталітарних режимів“ зростає через злидні й нужду. Тому радив конгресові допомогти Греції і Туреччині для охорони їх свободи.

Після промови през. Трумена сенатор Блум сказав: „Мусимо глянути фактам в очі, що народи світа надалі або всі будуть вільні або всі будуть рабами”. Заступник голови республіканської партії Верри заявив, що Труменова промова була „справжнім оголошенням війни тоталітарним силам”.

Політика і господарство

Критика комуністів в Америці привела до неприємних наслідків для СССР. Совєтський уряд хотів дістати з Америки машини і всяке устаткування для очищення нафти на суму 25 мільйонів доларів. Американська палата репрезентантів відмовила дати цей кредит. Тейбер, голова комісії палати репрезентантів, зазначив, що ухвала має задання „заспокоїти“ СССР.

Тейбер радив, щоб през. Трумен вступив у зв'язок із Сталіном і вимагав від нього, щоб „поклав свої карти на стіл”.

Індія та Англія

Розумна і спокійна політика англійського уряду щодо самостійницького руху в Індії приносить свої добрі наслідки. Виконаний Комітет партії індійського конгресу ухвалив, що Індія має стати домініоном Британської імперії. Ліберальний тижневик „Манчестер Гардіен” пише про Індію: „Британська влада принесла не тільки закон і порядок, обводнення і залізницю, але також атмосферу, в якій можуть розвинути ідеї чесної гри і гуманності. Продуктом цієї атмосфери був Ганді...”

Франція та Німеччина

На московській конференції французький міністр Бідо дав пропозицію, щоб переповнена Німеччина дала частину свого населення Франції. Франція відчуває перенаселену Німеччину за загрозу для своєї безпеки. Тому частина німецької людності має переселитися у Францію і змішатися з французами.

Щоб зменшити густоту населення Німеччини, Бідо поставив такі домагання:

1. Заборонити в'їзд нових німецьких переселенців з інших країн у Німеччину.

2. Заборонити переміщення особам (ДП) постійне перебування в Німеччині і прискорити їх переселення в інші краї.

АМЕРИКА ПОЗИЧАЄ ГРОШІ

Окрім Греції та Туреччини також інші держави дістануть позички з Америки.

Данія має одержати 10 мільйонів доларів, Норвегія — 50 міль. Угорщина дістане харчів на 402000 доларів, окрім кредиту на 15 міль. доларів, що вона одержала в лютому місяці. Польща просить додатково позичити їй ще 25 міль. доларів.

КРИЗА В УГОРЩИНІ

Будапешт. — Мадярська селянська партія, що стоїть в Угорщині при владі, виключила своїх членів з парламенту у зв'язку зі змовою ген. Дальнокі. Селянська партія виключила дальших 20 членів, супроти яких не було ніяких скарг, але вони не були до вподоби комуністам. Таким чином число послів сел. партії впало на 203. Все таки вона має над 70 комуністами, 69 соціал-демократами і 23 членами „національної селянської партії” більшість. Однак комуністи хочуть зломити цю більшість і поведи боротьбу далі. Вони хочуть досягнути нових виборів, хоч судячи з настроїв в країні, вони для них би випали ще більш некорисніші, ніж дотепершні, бо довели б до зміцнення селянської і соціал-демократичної партії.

Однак селянська партія боїться виборів більше як комуністична. Вибори привели б безперечно також до загострення між окупаційно ювладою і урядом.

До цього президент Тілди і прем'єр Нодь не хочуть допустити. Комуністичний міністр внутрішніх справ Райк, щоб досягнути нових виборів, поставив вимогу, щоб видали генерального секретаря селянської партії Ковача, що нібито брав участь у змові. Селянська партія відкинула обвинувачення, однак попросила Ковача для спокою уступити з свого становища.

Комуністичний міністр Райк цим не задовольнився і домагався зняття з Ковача недоторканості посла. Парламентарна комісія на це не погодилась. Ковач однак сам добровільно згодився піти на допит у поліцію. Його допитували цілий день і пустили ввечері додому. На другий день він мав ще раз піти в поліцію, однак вночі його арештувало НКВД.

Повідомленні говориться, що він організував терористичні групи, що нищили червоноармійців і вели шпіонаж для чужої держави”.

Міністр закордонних справ Дендессі після цього арешту мав довгу розмову з совєтським послом Пушкіним. Говорять, що він мабуть уступить.

Про причину совєтського вмішування є тільки здогади. Совети хочуть проти волі селянської і соціал-демократичної партії зробити нові вибори. При цьому має бути реформа виборчого права, що після попередньої роботи комуністичного міністра Райка могли б тепер принести більш успіхи комуністам, ніж пізніше, після евакуації совєтських військ.

СОВЕТСЬКІ ПОСЛИ ЗАКЛИКАНІ В МОСКВУ

Вашінгтон. — Совєтські послы у Вашінгтоні, Парижі і Лондоні були викликані в Москву. Час їхнього побуту у Москві ще не відомий.

КОРОТКІ ВІСТКИ

★ Совєтська преса за 12. 3. ц. р. займається обговоренням соціалістичних змагань в СССР та 30-ліття повалення царату. З цієї другої нагоди московська „Правда” підкреслює, що СССР є твердина демократії, спокою, безпеки і дружби народів.

★ Лондон. В Лондон приїхало на запрошення британського парламенту 20 членів Верховного совєту. На чолі делегації стоїть В. Кузнецов, голова Верховного совєту. На станції Вікторії совєтських делегатів привітали представники парламенту і міністерства закордонних справ.

★ Каїро. Арабські країни рішили відновити дипломатичні відносини з Італією. Передумовою має бути визнання Італією самостійності Лівії.

★ Атені. Грецький уряд повідомляє, що повстанці в тунелі на лінії Александropolis напали на потяг. 12 осіб убито і 7 ранено.

★ Римський папа дозволив змінити слова „хліб наш щоденний” на „щоденну їжу” для ескімосів, бо вони не їдять хліба.

Боротьба Карпатської України

Боротьба Карпатської України

„Україна — незалежна держава!“ — з уст до уст, — всіма шляхами — до українських міст і сел, Дніпром — до жупорів у чорноморський степ, стежками — до колиб у карпатські полонини та Чорним морем аж у світ, — блискавкою пролетіла вістка з Києва.

Ця вістка запалила національно-державним горінням увесь український нарід на всіх українських землях.

І в знак цього 22. січня 1919 року в Києві на Софійській Площі відбулося проголошення другого історичного акту — соборности, а в Хусті, в цей же час, через всенародній конгрес, Закарпаття заявилося за об'єднання в одну цілість з Українською Державою.

Так здійснилося тоді духове об'єднання всіх українських земель. І це духове об'єднання стало тією силою, що дивинула пізніше народні прошари Закарпаття на боротьбу за український всенародний ідеал, що став найвищою їх цінністю.

Тяжка несприятлива для нас зовнішньо-політична констеляція, що склалася наприкінці світової війни, не дала можливості цій духовій соборності завершитися державно-політичною самостійністю і соборністю всіх українських земель — Україну розшматовано поміж чотирьох займанців. Закарпаття з жакливою спадщиною старого поневолення опинилося в межах Чехословацької Республіки. Здвиг української духової соборности для нового займанця був менше страшний, як і для всіх інших. — „Земля без імени!“ назвав Закарпаття чеський письменник Ольбрахт. Та Закарпаття вже було близьке свого національно-політичного ставання і в серцях леліяло своє власне ім'я — Карпатська Україна.

— „Ми українці...“ — розлігся лунко по Закарпатті голос одного селянина, що на з'їзді Просвіт виступив рішуче проти антиукраїнської політики займанців. Цей клич із ентузіазмом підхопили маси. І українське Закарпаття пред'явило своє право на самостійну організацію громадсько-політичного жит-

о. Д-р Августин Волошин
През. Карпатсько-Української Держави

тя. Закарпаття самовизначалося й незалежнювалося від чужих впливів.

На обрії міжнародних відносин з'явилася темна тінь горобиної ночі — примара війни. Про Закарпаття заговорили, як про один з важливих пляндармів у майбутнім зударі. Про українські землі заговорили, як про найурожайніше дже-

рело Європи. Великим багатством українських земель цікавилися „сильні миру цього“, а не долею українського народу й його національно-державними аспіраціями. „Сильні миру цього“ намірялися заволодіти всіма українськими землями.

І тут, у цей історичної ваги час, Закарпаття піднесло прапор Української Карпатської Держави й скропило його кров'ю, не завагавшись піти на двобій з ворогом, вдесятеро чисельнішим і озброєним за останнім словом військової техніки. Та перед цим двобоєм довелося малочисельним загонам „Карпатської Січі“ звести ще не один кривавий бій із ворожими партизанськими бандами, що їх „добрі“ суди насилали на Карпатську Україну. Здавалося, що весь світ з'єднався проти цього найменшого клаптика української землі, що наспівився чином реалізувати ідею незалежної Української Держави. Тоді Москва не змогла сховати свого неспокою. Тимчасом новий диктатор Європи Гітлер через віденський арбітраж відривав від Карпатської України Ужгород і Мукачів.

Другий раз довелося Хустові бути речником волі закарпатської вітки українського народу. Хуст стає столицею Української Карпатської Держави.

Впливало радістю щасливе Закарпаття...

Та не довго тривала радість. Молоду українську Державу заатакували мадари — споконвічний лютий ворог Закарпаття.

Всіма шляхами прямували карбованим кроком загоми карпатських січовиків назустріч чужій навалі, поспішали на двобій за честь і славу України... Їм не бракувало відваги стати на прох з удесятеро сильнішим ворогом, — їм бракувало зброї...

Нерівний бій під Королевою, біля Копані, за Хуст і Севлюш, далі —

бої під Карпатами. І згас вогонь боїв аж у Карпатах. Але остання іскра з нього розпалала новий вогонь, що не згасає й не згасне ніколи в серцях наших і всіх майбутніх поколінь.
Юрій Артюшенко

ПРО ДОЛЮ ЗАКАРПАТСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ДІЯЧІВ

У зв'язку з нотаткою в „Н. Й.“ з 4. 3. ц. р. про амнестію для закарпатських українців, засуджених до 7. 7. 1945 на час трілітнього і менше позбавлення волі — варто пригадати, що чільні українсько-карпатські діячі, як колишній міністер Степан Ключурак, державні секретарі: Др. Долиняй, Перевузняк і Др. Кочерган були арештовані, разом зі старевким президентом о. Волошином, що пізніше помер в тюрмі 16 травня 1945 у Празі, де вони всі жили під час мадарської окупації Карпатської України.

Де відбувся суд над ними — невідомо, але є певні вістки про те, що вони засуджені кожний на 8 років позбавлення волі і каторжних робіт.

Завіщо вони всі були заарештовані, нікому не відомо, а ще менше відомо завіщо вони були засуджені.

Згадані карпатсько-українські діячі належали до виразно і послідовно чехофільської групи в українському політичному житті Співпрацювали під час німецької окупації і протекторату Чехії і Моравії з національно-революційними, підпільними, чеськими організаціями і брали активну участь з численною карпатсько-українською колонією в Празі — під час Празького повстання в травні 1945 року. Всі вони були чехо-словацькими державними громадянами в момент, коли їх арештувало совітське НКВД в їхній державі, і чеська державна влада не стала на захист своїх власних громадян. У той же самий час НКВД перевело масові арешти правих українців, як натуралізованих так теж і старих емігрантів. З громадян чеських згадуємо інж. Миколу Яремича, інж. Гальку інш. З емігрантів: професора Добрильовського та багато інших.

По багатьох з них пропав усякий слід і їхні сім'ї досі не мають найменшої вістки. Дружина проф. Садовського, колишнього члена Центральної Ради, зверталася в тій справі кілька разів до „міністра“ України Манульського, шкільного товариша проф. Садовського, однак без успіху. Треба відмітити, що проф. Садовський майже цілу війну тяжко хворів і з невилікованою хворобою печінки та жовчевого міхура його арештовано і кудись запроторено. Цілісеньку війну виразно, безкомпромисло і послідовно проф. Садовський займав антинацистське і антинімецьке становище. Рідних його дружини в Крем'янці на Волині німці вимордували.

БІЛОРУСИНІ ЧИ КРИВИЧІ?

Національне відродження недержавних слов'янських народів у дев'ятнадцятому сторіччі найпізніше й найменше обхопило чисельно зовсім невеликий білоруський нарід.

Історією, культурою, побутом і мовою білорусини найближчий нам нарід. Мали ми з ними однакову православну релігію і якийсь час і спільну церковну організацію. Засягнула і їх церковна Берестейська Унія з 1596 року, як теж і віроповідна боротьба між унією і православ'ям. А і сама церковна Унія задержалась там довго, бо до 1839 року, коли усунула її нівелиційна царська політика і на її місце русифікаційною метою уела московське православ'я. В релігійно-церковній діячості ми ярко різнилися від білорусинів. Мимо польських заходів римо-католицька релігія не поширилася ніколи серед українських народних мас на більшій розмірі, хоч і залишила на західних землях деякі помітні сліди — в Галичині у виді т. зв. латинників, а на Холмщині і Підляшші т. зв. калакутів. Натомість поширилась вона значно далше серед білоруських мас, нині значна частина білорусинів — римо-католики, більшість — православні. Це сталося на Білорусі ще за історичної Польщі, що римо-католиків білорусинів уважали поляками. Так само було і за недавньої версальської Польщі, що поставила собі за ціль винародовити всіх білорусинів — отже і православних при помочі самого православ'я польською богослужбовою мовою. Усе шкільництво було польське і виключно польська мова у всіх урядах на білоруських землях Польщі. Але не сполонізовано навіть римо-католиків. Навпаки. Як-раз білорусини римо-католики, в першу чергу католики-священники, створили недавно в Польщі пробосвий білоруський національний авангард. Це я знаю з особистого спостереження, як посол у польському союмі і з особ-

стого знайомства, з моїх зустріч і розмов з білоруськими діячами римо-католиками і православними.

Між українцями і білорусинами була політична співпраця в нашій історії і в Польщі після Першої світової війни. Українське державне відродження з р. р. 1917—1918 мало безсумнівний вплив і на білорусинів, що за прикладом України проголосили по упадку царату свою білоруську державу. При виборах до союму і сенату в Польщі в 1922 р. і 1928 р. входили вони разом з українцями до виборчого блоку всіх національних меншин, при виборах в 1930 р. до українсько-білоруського виборчого блоку. При перших виборах 1922 р. здобули вони доволі численне парламентарне представництво, при других 1928 р. вже значно менше, при третіх з 1930 р., переведених в часі безоглядного режиму маршала Й. Пілсудського, у своїх виборчих округах не здобули взагалі жні одного мандату. До союму увійшов тоді єдиний білоруський посол Фабіян Яреміч, з державної листи виключно голосами самих українців. І посол Яреміч, білоруський діяч римо-католик, був останнім білоруським представником в польському парламенті. При дальших виборах у Польщі в 1935 році і в 1938 році завдяки специфічній установі нової виборчої ординації про назначування кандидатів ні один білорусин не перейшов у кандидати на посади чи сенаторів. Тим самим ніхто з білорусинів не дістався до польського парламенту, тим більше що і президент держави, що іменував третину сенаторів (32 на всіх 96), ні в 1935 р., ні 1938 р. не іменував сенатором нікого з білорусинів. Як сказано, поляки всіх білорусинів коло 2 міль населення призначили на повну і невідкличну колонізацію. І ми, українські посли, були тоді єдиними, що на форумі польського парламенту обороняли білоруські національні інтереси. Ми знали

тільки білорусинів, ніяких кривичів, що колись творили тільки одню з білоруських племен. Слово Білорусь увійшло і в Советському Союзі на означення Білоруської Советської Республіки і нині вже відоме в широкому світі.

Щойно від недавня дехто з білоруських емігрантів старастся увести назву „кривичі“ замість дотеперішніх історичних назв Білорусь — білорусини. Не знаючи внутрішніх білоруських відносин, деякі українські часописи на еміграції, зрештою дуже випадково і зовсім несвідомо, зачали й собі аживати нововинайдений термін. Тим вони викликали реакцію з боку більшості білорусинів, що держаться своєї традиційної назви. Доказом цього лист, що я його одержав від одного з білоруських редакторів п. Юрія Стукаліча з Міхельдорфу, який подаю в українському перекладі.

Міхельдорф, 5. 2. 1947

Високоповажаний Пане Д-ре Баран!

Цей лист, що його тепер Вам послаю, не впливає зовсім з тих чи інших наших білоруських партійних джерел, а являється виключно листом білоруського журналіста до одного з найвидатніших українських журналістів. Тим хочу сказати, що він являється об'єктивним, безпартійним, загальногромадським. Тому не глядіть на нього, як на спробу винести смітні зі своєї білоруської хати, а як на спробу усунути на бік причини, що до деякої міри, можуть причинитися до зіпсування традиційних добрих відносин поміж нашими двома братніми еміграціями — українською і білоруською.

В останніх часах починається аживання в українській пресі щораз частіше терміну — „кривичі“ — як нашої національної назви. Ми білорусини інтелігенти, добре розуміємо, що українці аживають нині про назву тільки тому, що вони не знають, як стоїть справа з цією назвою в нашій білоруській хаті.

Але, на жаль, широкі кола нашої білоруської еміграції цього не розуміють і починають ставитися з великим недовір'ям до тих українських часописів, які аживають цю назву у відношенню до нас. Про це свідчать десятки листів, які одержую я, як редактор, від білорусинів з усієї західної Німеччини. Тому я змушений дати в цій діячості деяку інформацію і сподіваюся, що ви не сумніваєтесь тут що до моїх найліпших намірів.

„Кривичі“ — це члени одної білоруської партії, що не має навіть 20 осіб. Але ці особи мають за собою великий стаж партійної роботи в різних інших білоруських партіях, до яких належали вони перед війною і в часі війни. До цього треба ще додати, що вони, з малими винятками, мають вищу освіту і є добрими організаторами і пропагандистами. Разом з тим усім вони непербірчиві в засобах, щоб досягнути свою ціль, а навіть створили на чужині „Кривію“ — монопартійну державу без ніякої демократії...

У висліді того всього термін „кривич“ — являється в наших таборах нецензурною лайкою...

«З глибокою пошаною до Вас

Юр. Стукаліч

Ред. білоруських часописів „Шипшина“ і „Завінаць звані Святлої Сафіі“.

Я подаю у винятках в перекладі з білоруської мови листа редактора Юрія Стукаліча. Кожний нарід називає другі нарід по своєму не завжди тримаючись назви, яку аживає сам дотичний нарід. От хоч би у нас німців називаємо німцями, а не „дойтшамі“, як вони самі себе називають. І білорусини і на дальше залишаються у нас з своєю старою назвою білорусинів.

Само собою, це внутрішня справа самих білорусинів, як вони себе називають і будуть називати.

Д-р Ст. Баран

ДП і німецьке господарство

Розв'язання проблеми переміщення осіб натрапляє на великі труднощі. Світова opinio цілком свідомо цього, про що свідчить цілий ряд статей в англійській і американській пресі.

У чому полягають ці труднощі? Адже ж ні для кого не таємниця, що і сама Англія потребує робочої сили, і її домінії, і цілий ряд інших держав. Всім відомо, що є країни, які мають, скажім, дванадцять мільйонів населення, а могли б умістити шістьдесяті більше. Одна американська газета недавно написала, що у світі треба зробити значно більше праці, ніж є до того робочих рук... У чому ж справа?

Річ у тім, що проблема ДП тісно зв'язана з цілим комплексом політичних питань. Коли будуть розв'язані ці питання у світовому масштабі, то тоді буде розв'язане й питання переміщених осіб. „Нью-Йорк Геральд Трібюн", наприклад, одверто стверджує, що як довго СССР цікавитиметься людьми, які походять з її васальних держав, так довго країни, які хотіли б їх взяти, не бажаючи псувати відносин з Росією, не приймають іммігрантів.

А тимчасом люди сидять по таборах, відвикають від систематичної праці, від самостійного заробітку та почасти деморалізуються. Щоб цьому лихові зарадити, все частіше й частіше чути голоси про те, щоб переміщених осіб включити в німецьку господарську систему.

Чи це можливе? Певне, що можливе. Але сталося б це і проти бажань місцевого німецького населення і проти волі переміщених людей.

Яка ситуація у німців? Німці тепер мають зосередитись на значно меншій території. З Польщі, Чехо-Словаччини, з Балканських країн, із Східної Прусії прибувають мільйони німців, і сучасна німецька адміністрація їх розміщує... Ці люди хотітимуть десь улаштуватись, потребуватимуть праці, помешкань і т. п. Зважаючи на те, що поважна частина німецької промисловості зруйнована і відбудовуватись вже не буде (демилітаризація Німеччини); що від Німеччини відійшли важливі бази Шлезька, Саарщини тощо; що навіть у випадку, коли кордони на Одрі ще будуть зревідовані у користь німців — однаково Німеччина так ослаблена територіально і господарськи, що для неї вміщення, розташування і охоплення працею лише самих німецьких людей становить такі величезні труднощі, що над подоланням їх працюватиме ціле покоління. Отже, як вони зможуть, висловлюючись образно, всмоктати у свій організм ще додатковий мільйон людей?

Цього свідомі добре самі німці, тому й борються вони проти спроб залишити у них чужинців. Чи не проявом цього німецького шротиву було відоме, несправедливе й непотрібно кривдоче чужинців інтерв'ю міністра Гегнера.

Треба об'єктивно ствердити, що переміщені особи під оглядом загального рівня інтелігентності, працьовитості і працездатності; під оглядом загально-моральним і політичним; під оглядом фізичного здоров'я, витривалості і ініціативності — стоять високо і становлять собою дуже цінну потенціально силу, що терпеливо чекає на своє використання. Якщо їм накажуть лишитися в Німеччині — вони ли-

шаться. Але чи буде це справедливим у відношенні до цих людей?

ДП — переселені особи — це найбільш покривджені жертви війни. Вони втратили батьківщину, рідню, увесь свій маєток — доробок кількох генерацій, вони втратили повітря, сонце й пахощі рідної землі... Їх з корнем вирвала жорстока окупаційна машинерія і перевела сюди, як новітніх рабів. Тут вони — щодня биті, обдерті, голодні, босі — виконували найтяжчі праці. Їх вважали за „унтерменшів" (підлюдей) і якби ці люди тепер залишились в Німеччині, вони знову вернулися б до становища колишніх „остів", стали б знову „унтерменшами".

У Німеччині вони зайві, тут і самі господарі ледве чи матимуть що робити. Ясно, що чужинці тут були б на найнижчих і наймізерніше платених становищах.

Крім того, хто такі ДП? Адже ж це громадяни союзних націй (дарма, що вони не годяться з режимом в своїх батьківщинах і не можуть повернутись додому). Вони ще не забули, з якою надією і внутрішньою радістю поглядали на виблискуючі в проміннях сонця альянські літаки, бо все це відчуvalo

Можливий виїзд до Бразилії

13. березня ц. р. делегація Бразилійського Уряду в присутності членів міжурядової комісії для опіки ДП відвідала табір Сомме-Касерне, де на зборах таборян поінформувала про можливість виїзду на працю до Бразилії.

Як виявилось, записуватись можуть люди віком від 20 до 50 років. Кожний робітник може з собою взяти родину з 4-ох осіб, себто дружину та 3-х малих дітей. При записі треба мати всі особисті документи та засвідчення про фах.

До Бразилії прийматимуть в першу чергу селян, що добре обізнані з сільським господарством, сільськогосподарськими машинами, а також молочарів, огородників і трактористів.

Є попит також на промислових робітників до текстильної, металургійної, шкляної, паперової промисловості. Потрібні також фахівці — електрики, столярі, теслярі, каменярі.

Ті, що не мають посвідки про фах, мусять скласти іспит перед комісією, що згодом приїде для підписання особистих контрактів і переведення лікарського огляду.

При виїзді до Бразилії дозволяється забрати з собою все своє майно. Урядова мова Бразилії португальська: Цією мовою провадить-

Советські перевірни комісії в Австрії

(УПС) — Зальцбург. Нам пишуть з Австрії: „У нас почали діяти перевірни советські комісії. З уваги на це становище насильно переміщених осіб дуже скрутне і напружене, а особливо в американській окупаційній зоні Австрії. На вимогу комісії, щоб усі мужчини української національності у віці 18—50 зголосилися до перевірки — українці, насильно вивезені та політичні емігранти, зібрані на зборах, порішили не виконати цієї вимоги. Збори вислали протестаційні телеграми до п. Рузвельт, през. Трумена, ген. Клерка, зложили окремий про-

близьку капітуляцію ворога і їхне звільнення... І от ці люди мали б лишитися і власним горбом відробляти німцям їхні репарації? Ні, це було б тільки глумом над справедливистію.

В англійській зоні вже „зрівняно" ДП з німцями, це саме заповіджено і в американській зоні. Об'єктивно таке „зрівняння" означає підпорядкування чужинців німцям. Величезний капітал (праця теж капітал), що вложили самі ДП з власної ініціативи і за допомогою УНРРА в перекваліфікацію (численні електро-технічні, шоферські, годинничарські та інші курси по таборах ДП) змарнується, бо ж ясно, що наші люди не дістануть відповідної праці, а муситимуть задовольнитись звичайною чорною роботою.

Це „зрівняння" з німцями можна ще зрозуміти і можна його прийняти, як явище тимчасове, як один із етапів до довго очікуваного переселення. А саме переселення переміщених осіб — це єдине правильне і справедливе розв'язання проблеми. Ми певні, що ні одна з країн яка стане новою батьківщиною переміщених осіб, не буде соромитися за своїх нових громадян.

Павло Котович

австрійського населення, вже від довшого часу атакує постійно чужинців у Австрії, та силкується вмовити австрійцям, що ДП та взагалі чужинці — це лише зайвий тягар для Австрії, тому треба їх негайно репатріювати до СССР."

ДП І МОСК. КОНФЕРЕНЦІЯ

15. березня Молотов робив закиди західним великодержавам щодо переміщених осіб (ДП), мовляв, вони творять загрозу для спокою і згоди між союзниками. Міністри Бевін і Маршалл заперечували ці закиди советського міністра і заявляли, що вони проти примусової репатріації переміщених осіб.

КАНАДІЙСЬКІ СЕНАТОРИ ПРО ДП

Оттава. — Два сенатори, що цікавляться питанням скитальців в світі, поставили до сенату вимогу, щоб Канада прийняла європейських ДП.

Сенатор Вілсон, голова Національної Канадійської Комісії для втікачів, заявив, що не можна допустити, щоб європейці, що билися проти тоталізму ще й досі ждали помочі. Канада для свого власного добра повинна б була використати нагоду і прийняти до себе іммігрантів, здібних до якогось ремесла.

Сенатор Тирджен заявив, що емігранти служитимуть як охорона проти нових економічних загроз.

ДОПОМОГОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Після того як в Мюнхені і Франкфурті були відкриті представництва міжнародної організації для втікачів, такі представництва починають свою діяльність у Регенсбурзі і Еслінгені.

БАЛТІЙСЬКІ ДП

Балтійські ДП припинили, на 12 годин працю і оголосили голодівку, щоб протестувати проти прилучення їхніх країн до СССР. Балтійці бояться, що на московській конференції це прилучення буде визнане.

ДП ІДУТЬ В АНГЛІЮ

В британську зону приїхала комісія англійського міністерства праці, що має набирати по 12000 ДП на роботи в Англію. Як після року покажеться, що вони можуть бути включені в англійське господарство, вони зможуть дістати британське громадянство.

ДП В ПІВДЕННУ АМЕРИКУ

Лондон. — Міжнародна організація для втікачів рішила прийняти протягом року 2000 родин скитальців в Чиле і Перу. Бразилія і Венесуела також згоджуються брати скитальців. Бразилія бере 1000 ДП, з того поїде 275 з американської зони. Мають їхати кваліфіковані робітники. Якщо вони себе покажуть добре, бразилійський уряд подумає про дальші можливості імміграції. Як повідомляє аргентинська переселенча комісія в Європі, Аргентина числиться з місячним вїздом 30000 переселенців.

ПОЛЬСЬКІ ДП

Берлін. — Польський уряд заявив, що у західних зонах ще знаходиться 260000 поляків. У ноті польського уряду до контрольної ради в Берліні говориться, що в Німеччині утримуються польські відділи. Це підтримує серед польських ДП переконання, що готується війна проти СССР і Польщі, і поляки в Німеччині мали б брати в ній участь.

НАЦИСТИ В АВСТРІЇ

Лондон. — В американській зоні Австрії викрито нацистську підземну організацію. Заарештовано 57 осіб. Провідник організації бувший сс-івський генерал Графенберг.

тест у військовому правлінні та Головній Кватирі УНРРА. Американські власті загрозили виключенням з таборів ДП та позбавленням прав ДП, якщо провірни советські комісії будуть збойкотовані. Відповідь однак була: навіть загроза смерті не змінить нашої постави. Така рішуча постава дала успішний вислід, бо американські власті спинили роботу комісії до часу одержання інструкцій з Вашингтону. Одночасно УНРРА одержала наказ скласти для цих комісій списки ДП.

„Естеррайхше Цайтунг", газета, що її видає Советська Армія для

ПРЕДСТАВНИКИ СЕД В БАВАРІЇ

Провідники соціалістичної об'єднаної партії Німеччини Пік і Гротеволь (замасковані комуністи) прибули для агітації в американську зону. Вони скликали масові віча і говорили на різні теми, зокрема про мирову конференцію в Москві. Гостро вони нападали на д-ра Шумахера, провідника соціал-демократів і звертали увагу на обіцянки Сталіна німецькому народові.

ЮГОСЛАВІЯ НЕ ДІСТАНЕ
ЗБІЖЖЯ

Нью-Йорк. — Американське посольство в Білгороді відмовилося переслати рекомендацію у Вашингтон, щоб югославянський уряд міг там купити 100000 тонн збіжжя. Посольство заявляє, що не видно якоїсь надзвичайної потреби на це збіжжя.

Югославянський уряд виступав з заявами, що збіжжя вистачить до нового урожаю. Далі Югославія вивозила збіжжя в Румунію і Альбанію.

ПОВСТАННЯ В ПАРАГВАЇ

Ассунсьон. — Повстання в Парагваї, що про нього на початку урядові джерела говорили як про неповажене, охопило цілу північно-східну частину країни. Ціла північна частина країни була проголошена воєнною областю. Урядові війська облягають місто Консепсьон. Урядове летунство скидає на місто бомби. З болівійської столиці Ла Пас повідомляють, що болівійські комуністи підтримують повстанський рух. На заклик президента Моріно зголосилося 25000 добровольців, щоб боротися з повстанням.

З ЧОГО ЖИВУТЬ ЛЮДИ

Ненормальні господарські відносини в Німеччині примушують людей заробляти гроші часто дивними способами. Дуже багато оголошень в газетах, що виставляють гороскопи, як прислати гроші і дату народження. Другі оголошують, що пишуть прохання на російській мові про звільнення німецьких полонених з советського полону, появилася дуже багато хиромантів, що читають людям будучність з руки. Один чоловік з Ганновера вислав за 5 марок інформації про можливість еміграції. Другий ще хитрий, бо за 5 марок вислав рецепт, як робити штучно смалець. Це безперечно дуже притягає публіку, що все хоче чогось масного. Один мюнхенський німець заробляє гроші потягами. Займає завжди по декілька місць у тих поїздах, що завжди бувають переповнені, і уступає місце за три цигарки. Таким способом він заробляє до 40 цигарок у день, продає їх і дуже вигідно живе.

КАГАНОВИЧА УСУНЕНО

Л. Кагановича звільнено з його становища заст. голови ради міністрів ССР і міністра для постачання будівельних матеріалів. На його місце прийшов С. Гінцбург. Міністер дерев'яної промисловості Салтиков був замінений Орловом.

НАЦИСТИ В СОВЕТСЬКІЙ ЗОНІ

Американський міністер Маршалл заявив на московській конференції, що в советській зоні були члени Гітлерової партії дуже легко позбуваються вини і кари за свою діяльність: треба тільки записатися в СЕД (об'єднана соціалістична партія — фактично комуністична).

Українське життя

Доповідь історика Гришка

В клубі укр. табору „Сомме-Касерне“ в Авгсбурзі 5. 3. 47 відбувся прилюдний виклад Гришка на тему: „Українська Народницька Історіографія в світі державницьких ідей“.

В першій частині свого викладу доповідач спробував дати наукову оцінку праць істориків-народників від Максимовича до М. Грушевського включно, відзначив їх заслуги в длянні історії України, а разом з тим вказав і на їх хиби в трактуванні історичних процесів життя й боротьби України за свою суверенну державу. Але разом з тим ці історики-народники, як твердав доповідач, нібито не сприяли формуванню національно-державницької свідомості українського народу, а зводили його на манівці космополітизму й „демо-соціалізму“, що, врешті, призвів до поразки визвольних змагань України в 1917—20 роках. Доповідач доводив перевагу школи істориків-державників та їх вплив і значення в сучасних національно-державницьких змаганнях України.

У другій частині свого викладу доповідач подав заклик до молоді, повчав її не йти за українськими демократами, бо вони, мовляв, не демократи, а „демо-соціалісти“, що і раніш і тепер тільки перешкоджають успіхам боротьби.

Вказуючи правильно на демократичні аспекти американської та англійської державності, доповідач забув основну прикмету цих держав — толеранцію політичну й релігійну. Дісталося і еседам і еседам, а зокрема УРДІ.

Цією другою політиканською частиною доповіді, а заразом це ще раз підтвердило ті думки, що науку не можна поєднувати з партійністю.

Присутній.

Заборона Т. Шевченка
в Регенсбурзі

Регенсбург увійде в історію української еміграції з славою свого роду рекордмена різних реакційних заходів. Але чи не найбільший рекорд побив Регенсбург в шевченківські дні останніми днями тут заборонено молоді бути на мистецькому читанні поеми Тараса Шевченка „Гайдамаки“ під керівництвом майстра слова Йосипа Гірняка.

Отже, дожили ми, до того, що після московського царизму, що переслідував Тараса Шевченка й його слово, з'явилися серед нас „національні“ цензори, які розпорядилися заборонити підрастаючим українцям слухати Шевченкове слово.

Розпорядилися ті, хто має обов'язком своїм ширити культуру й освіту, підно-

сити людську гідність, не давати рости в людині тому, що є в ній звирячоту? Куди йдуть і куди ведуть молодь ті панове? Чим прийняті вони? Чи дійсно думкою про боротьбу із злом і темрявою?

Чи не „національною“ темнотою є поведінка цих панів? Чи не власний рекорд побили вони після того, як заборонили відновити діяльність заснованого ними самими в минулому році Народнього Університету в Регенсбурзі і не виявили спроможности відновити його діяльність за програмами, пристосованими до їх вимог? Чи може їх вимоги в тому й полягають, щоб світла науки і вільного слова не чули, не бачили українські емігранти в Регенсбурзі?

Шевченківець.

В театрі ім. Миколи
Садовського

Драматичний театр ім. Миколи Садовського зорганізувався ще в Фюссені, де своїми вдалими виставами виявив свою життєздатність та майстерність, а з переїздом до Шляйсгайм, розгорнув на новому місці ще ширше свою творчу діяльність і виготовив та показав низку своїх вистав: „По ревізії“, „Степовий гість“, „Дай серцю волю, заведе в неволю“.

Остання прем'єра театру — музична комедія „Сорочинський ярмарок“ пройшла з успіхом і продемонструвала творчі можливості працьовитого колективу. Режисер В. Дрібницький зумів відтворити в ній справжню гоголівську усмішку, веселий гумор, адачу і безжурність, притаманні йашому народові. Він же вдало виконав ролю Цибулі, створивши повноцінний соковитий образ кременого козака. Дотепно і невимушено привів ролю Черевика, веселого впевненого в собі селянина М. Самойловича.

Образ Хіври, дружини Черевика, сварливої, вередливої жінки, з великим гумором створила Софія Рознатовська знову в цій ролі виявивши своє велике

До Читачів і Прихильників газети „На Чужині“. Наші заходи про відновлення часопису закінчилися успіхом. З кінцем цього місяця випускаємо півмісячник „На Чужині“ — журнал української демократичної думки. Об'єм 16 сторінок. Ціна одного числа 2 марки. Місячна передплата 4 марки. Розпродавці одержують 20% рпату. Просимо негайно слати замовлення. Адреса Адміністрації: Адміністрація дер Цайтшрїфт „Ін дер Фремде“, (13 6) Фільсбїбург, Шлїссфях 37.

Видавництво „На Чужині“

Суд над „Народнім Малахієм“

6 березня відбувся в Регенсбурзі літературний суд над „Народнім Малахієм“ Миколи Кулша, що кілька днів тому йшов на регенсбурзькій сцені в постановці театру Блавацького. Суд, що відбувся в рамках місцевої „живої газети“ під патронатом культ-освітнього керівника оселі, був результатом поділених вражень від вистави серед місцевої публіки. Суд був інтересним спектаклем і стягнув до великої злі численну аудиторію.

Прокуратура (рад. Крохмалюк) поставила акт обвинувачення кілька „тяжких злочинів“ під адресою Малахія, як ширення соціалізму (!), політичне і духовне москофільство, проповідання вільної любови, нищення родини і ін. і домагався засудження Малахія. На допомогу собі прокуратура притягнула кілька свідків, які мали завдання підтримати акт обвинувачення. Ціле обвинувачення — прокуратор та його свідки, було спритною режисурою юмісцевих реакційних сил, які намагалися використати суд не стільки для засаду самого Малахія, як до випадку проти наших демократичних сил, які після періоду диктаторських режимів на наших землях забирають знов голос в нашому житті. Цю тенденцію виявив декілька разів сам прокуратор, намагаючись зрештою невдало, скерувати думки свідків на те, що нібито попередниками Малахія були ті сили на Україні, що творили українську державність в роках 1917—1920. (Це неправда, бо як це відомо з п'єси „Малахій підчас революції заховався і в ній участі не брав). Ця тенденція проглядала теж дуже виразно із зізнань двох свідків прокуратури о. Данилевського і о. Джулінського (останній кілька днів пізніше виступив „від імені 4000 парохіян-католиків“ проти „Гайдамаків“ у постановці реж. Гірняка, уважаючи їх шкідливими для молоді).

В загальному обвинувачення, сповнене грубою тенденційністю до сучасних демократичних сил, виявило вузькозорість нашого загумінку. Воно було готове ідеалізувати закостенілий, забобонний і національно непродуктивний хутір з п'єси „Нар. Малахій“. Позатим було дуже бльдо. В ході розправи стався нечуваний в судівництві випадок, що прокуратор, пригнічений і обеззброжений свідками оборони, відкрікся акту обвинувачення, збен-тежив тих, що прийшли з наміром триумфувати над „демо-ліберальним табором“.

Свідки оборони, реж. Гірняк, інж. Дивнич і поет Барка відкинули всі закиди прокуратури, як безосновні і наївні. Вони ствердили, що діяльність Малахія, скерована на реформу людини, була в своїй суті глибоко ідеалістична і впливала з найчистіших мотивів, які включали теж добро української нації. Вона була скерована проти існуючого порядку, який був джерелом всякого лиха. Вона була гострим протестом проти виродження революції в напрямі до соціального й національного поневолення з яким штампом московського імперіалізму. До боротьби проти цього треба було уживати маски божевільного, зрештою це теж не помогло Малахієві. Він мусів попасти з непримиренний конфлікт з диктаторським режимом, який скоро зрозумів, що пропаганда Малахія звернена проти нього. Малахій мусів загинути в тих умовах. В постаті Малахія — ствердив свідок Дивнич — треба шукати блискучих прикладів людяности, якої ми так даремно шукаємо.

Оборона (д-р Комаринський і ред. Коствецький) в блискучих промовах розбили до кінця саморозбитого вже прокуратора і невдалий акт обвинувачення. Трибунал (представник д-р Мартинюк) відхлав присуд на пізніше. А. Є-вський

вміння грати характерні ролі побутових типів. Також гарно виконала ролю Мокрина Олена Самойлович. Добре справився з ролею цигана Вадим Корвчук.

Слабше з сценічного боку були О. Кириченко (парубок), О. Сас (Параска) і Понеділок (Попович), що подекуди відбилоса на мізансценах а їх участю. Там само і масові сцени були недостатньо опрацьовані, статисти не знаходили собі місця на сцені. Ці недоліки не послабили загального враження від вистави, яке залишилося добрим.

З Української
Преси

Стара музика

Преса відомого напрямку мабуть не має інших тем для писання й тому накидається на „Наше Життя“, мовляв, воно піше „донос“... Ми вже про цю методи писали. Кожен слово критики наші „демократи з примусу“ проголошують за „донос“. Приміром,десь їхні прихильники сплять демократичні українські газети. Коли про це пошкодовані газети напишуть і наведуть імена винуватців, то, само собою, підіймається крик про „донос“. Треба по-двигитися на справу реально?

Що називаємо доносом?

Це тайно переданий лист або тайно сказані слова чужим або своїм людям (чи урядам), яких автор не відважується явно повторити або опублікувати сам, підписавши своїм іменем. „Наше Життя“ всі свої слова подає публічно й підписує іменем співробітників цілої редакційної колегії або головного редактора. Отже — нехай маші „приятелі“ шукають „Навуходоносців“ між своїми однопумцями і прихильниками.

Новий фак у руки—
миловарство.

Український Технічно-Господарський Інститут (УТІГ) з Регенсбурзі розпочав запис курсантів на новий позаочний курс практичного характеру — курс ч. 204 — „Практичне Миловарство“, який провадить кореспонденційною методою, користуючись для цього лекціями (скриптами), що їх написали спеціально для УТІГ два знавці варення мила: інж. П. Лещенко та інж. Н. Василюк.

Цей курс добрий підручник для осіб, що бажать набутти практичні знання й ознайомитися з виробом мила — від найпростішого — хатнього виробництва до модерного, на фабриках, устаткованих модерним знаряддям.

Отже дуже багато практичних рецептів і вказівок у курсі дають добру можливість для осіб з 4-5 класами середньої освіти засвоїти собі, особливо при умові керівництва студіями за допомогою вказівок і пояснень фахівця (кореспонденційною методою), всі потрібні теоретичні й практичні дані, для використання набутих знань у практиці.

Це особливо стосується осіб, що мають на меті смігувати до країн з мало розвиненим промислом і з такою великою кількістю відповідної сировини (тваринний жир і рослинна олія) як, наприкл., Аргентина, Австралія, Африка тощо.

Курс складається в трьох частинах: хатній виріб мила, фабричний виріб мила та косметика.

Курс може розпочати кожен тоді, коли йому найвигідніше, а закінчити — якнайшвидше, — в залежності від вільного часу й умов, у яких живе.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ І ЖУРНАЛИ

ТОРГІВЛЯ І ПРОМИСЛ, ч. 2. Вюлетень Об'єднання Українських Приватних Підприємств.

Інж. Тарнавський: ЕЛЕКТРИЧНІ АКУМУЛЯТОРИ.

НАША МОВА, ч. 1. Журнал для всіх.

С. Гордінський: ВОГНЕМ І МЕЧЕМ. Поезії.

НАШЕ ЖИТТЯ

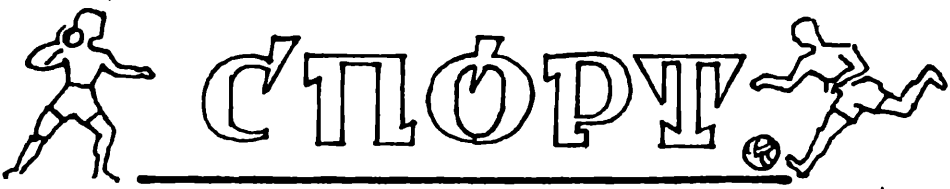
UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

Адреса Редакції та Адміністрації: Augsburg, Sprenger Str. 1 (Ecke Birkenfelder Str.). Адреса для листування і грошових переказів: Ukrainian Newspaper „Our Life“, Augsburg, Postamt 3, Postfach.

Редактор Колегія. Голов. редактор: Д-р П. Феденко. Віддає: Свіжій журналістичній силі Українських Письменників і Журналістів (СУПІЖ) в Аугсбурзі. Ліцензія: П. Котович.

Authorized by Military Government ICD, Press Branch. OMBG License: P. Kotonowicz. Druck: Hans Holzmann, Bad Wörishofen.

Нурмі

Бувають люди, яким доля вже в долині в дарунок виїмковий талант приносить.

До таких щасливців не можна ніяк зарахувати спортову славу Пааво Нурмі. Здається, що нема ні одного спортсмена у світі, який не знав би, хто такий Нурмі.

Цей фінляндець, який довгі-довгі роки, на різних біжнях світу здобув не один лавровий вінець своїй батьківщині. Не одну сотню кілометрів він перебіг, поки по тяжкій і роками довгій трасі добіг до цієї слави.

Фінляндія, це країна, яка славилася у цілому спортовому світі своїми мистцями бігу в довгих дистанціях.

Не легко потрапити в ряди цих мистців. Конкуренція велика.

Як 20-літній молодець, починає Нурмі свою спортову кар'єру. Зразком для нього стає його земляк, тодішня слава — Колсмайне. Три роки пильно над собою працює, вкладає усю свою енергію і запал у свої тренінги. Перший раз стартує в Гельсінках. Та осяги його непомітні. Із ще більшим завзяттям бігає й бігає він — полями, лісами, тренує в тяжкій, гористій терені, та це успіху не приносить.

Під час красивих змагань осяги ті самі — незадовільні. Нурмі не відчаюється. Вачить свою хибу: він у своїй справі працював надміру. Тренінги його стають з обчисленням економічної витрати сил.

В 1919 р., в змаганнях на 10.000 м., приходить він до мети третій. Рік пізніше здобуває в лісовім бігу чемпіонат Фінляндії. Не минає кілька тижнів, як про нього заговорила ціла Фінляндія. Нурмі поправив рекорд Ганса Колсмайне на 3.000 м. Того самого року він є в репрезентації Фінляндії на Олімпіаді в Антверпі (1920).

Перший старт на 5.000 м. йому не вдається. Перший до мети приходить француз Гюлімо, Нурмі займає друге місце. Та його година успіху близька. В наступнім старті на 10.000 м. він перший приходить до мети, а Гюлімо другий. За це здобуває першу золоту медаль, другу в тереновім бігу, а третю за перемогу в дружиновім бігу.

Цілий світ заговорив про нього. В кожнім місці, де лиш Нурмі стартує з великим ентузіазмом вітають його. Його зірка блищить самими успіхами. Стає божищем молоді. Але Нурмі далі скромний і мовчазний. Працює і розвиває свій притаманний стиль. Має змирятися з двома грізними противниками: шведом Едвіном Відде і фінляндцем Віллі Рітоля, який тоді жив у Америці.

На олімпійських ігрищах в Парижі в 1924 р. здобуває Нурмі такий триумф, якого дотепер жаден легкоатлет не переживав. Першу золоту медаль здобуває за перемогу в бігу на 1.500 м. Цілий стадіон слідкував, затамувавши віддих, за класичною боротьбою між англієм Стеллардом і Нурмі, яка розігралася на 100 м. перед метою. Нурмі на 10 м. скоріше прибігає до мети. З величезним захопленням тисячний стадіон вітає перемогу Нурмі. Та він непомітно сходиться з біжні, а вже за 15 хвилин він спокійно приготується між 12-т'юма змагунами до бігу на 5.000 м. З Нурмі стартують Відде і Рітоля. Цей біг-змагання були найбільшою атракційною подією олімпійських ігрищ в 1924 р.

Зараз по старті, Відде довгими кроками провадить спереду, його темп несамоовито скорє, йому на п'яти наступає Рітоля, а 25 м. з заду Нурмі.

Нурмі біжить спокійно, опановано. Час до часу поглядає на тодинник. В четвертій рунді Нурмі збільшує своє темпо. Стадіон кипить...

Нурмі добігає до Рітолі — минає його, потім залишає за собою Відде.

Темпо загострюється. Рітоля знову провадить.

Небувале, гостре темпо виснажує Відде, який в п'ятій рунді залишається за обома фінцями, 40 м. ззаду.

Нурмі збільшує темпо до неймовірності, залишає Рітолю 30 м. за собою. Він пре до перемоги. Рітоля збирає усю свою енергію і метр за метром зближається до Нурмі. Стадіон огортає шал — як в гарячій публіка викрикає ритмічний визов: Рі-то-ля, Рі-то-ля! Обидва йдуть рам'я в рам'я, ще 150, ще 100, ще 50 м, а боротьба не рішена. 20 м. перед метою, ще одні зусилля і Нурмі зискує 30 цм., якраз стільки, щоб здобути золоту медаль.

Ще тричі стадіон святкує перемогу Нурмі. Довго, довго гомін-ентузіазм не

вмовкає на стадіоні, та біжні порожня, скромний Нурмі тихо-непомітно давно зійшов в одягальню. Хоч на лиці він спокійний, серце його переповнене радістю, що знову прославив ім'я Фінляндії.

В 1928 р. їде Нурмі до Америки. Там віддають йому почесні нарівні з великими державними мужами. В 52 змаганнях Нурмі виходить переможно 51 разів. Одні змагання, біг на 800 м. програє.

Ще одню бажання має Нурмі. Стартувати в олімпійських ігрищах в Лос-Анджелес 1932 р. — в марафонськім бігу і тим закінчити свою спортову кар'єру.

Несподівана дискваліфікація перекреслила задум великого спортсмена. Помимо цього, цілий спортовий світ свято був переконаний, що такий спортсмен як Нурмі своєю сталевною волею і енергією здобув би перемогу.

Сет.

НОВІ ВИДАННЯ

Літературознавча Халтура

У наших книгарнях недавно з'явилася нова книжка „Короткий курс історії української літератури“ 81 стор. (Цикл). Ціна 8 марок. Ні автора, ні видавництва, ні місця видання на книжці не позначено.

Брак підручників з історії української літератури і великий попит на них заохотив якогось спритного гешефтмачера видати цей жахливий „курс“, що ширить серед нашої молоді ще більшу неписьменність — „літературознавчу“ та мовну.

Невдалі характеристики окремих письменників, вражаюча диспропорція щодо кількості рядків, присвячених окремим авторам, наївні й банальні формулювання, абсолютна безпорадність в оцінках творчості окремих письменників, відсутність загальних висновків і багато інших хиб не тільки цілковито знеці-

нюють цей „курс“, але й роблять його шкідливим для учнів.

Для ілюстрації візьмемо, наприклад, деякі розділи, присвячені найвидатнішим письменникам. Ось розділ про Шевченка: 3 стор. присвячено біографії, а 7 стор. творчості. Але тут нема ніякої аналізи творчості великого поета. Тут тільки беззмістовні порожні фрази, заголовки про „електричний струм, що пливе у нашу душу“ від Шевченкового слова. Про „Послання“ сказано що „це жива програма для всіх українців, що жили, живуть і житимуть“... „Сон“... це поема в суті політична, в своїй цілості та подробицях незвичайн о проста та тверда“ і т. д. З цих „характеристик“ чатач не довідується, яка ж „жива програма“, які ж саме „ті політичні думки“. Своє безсилля сказати щось про творчість Шевченка автор „Курсу“, очевидно, і сам добре розумів і в кінці він порадив читачам самим звернутися до творів Шевченка, бо, мовляв, „Шевченкового слова ані розказати, ані переказати“.

В розділі про Франка ще більша безпорадність: тут подано тільки назви деяких збірок поезій Франка та деяких повістей і оповідань з побіжним зазначенням тематики цих творів.

Про Лесю Українку написано, що вона любила Україну, далі наведено дві цитати з відомої характеристики Франка про Лесю Українку, далі сказано, що поетка „вищувала криваві заграви революційних років“, і наприкінці подано заголовки 8 творів. І все!

Коцюбинський — „це дуже талановитий письменник... його мова чиста і зразкова... поет краса“. Його оповідання діляться „на 2 роди: а (з українським і революційним сюжетом та б) з неукраїнським. Назви 7 творів і все!

Про Стефаніка читаємо, що „в жилах цього письменника текла кров сина землі, бо він був невідлучно з землею зв'язаний. На ціле життя дивився очима українського хлібороба, з точки бачення українського села і в своїх творах писав про село і селян“. Перелік декількох збірок і наприкінці висновок: у Стефаніка „гарно й правдиво представлено селянське життя“.

Отже з такої характеристики читач може довідатись тільки про гатунок крові в жилах письменника, а не про гатунок художньої майстерності великого українського новеліста.

І так всюди: загальні порожні беззмістовні фрази, багато „води“, абсолютна безпорадність і цілковите безсилля щось сказати про творчість письменника.

Сучасній літературі приділено 2 сторінки. Тут маємо перелік авторів і декільких творів. Напр. „Євген Маланюк — поет („Стилет і стилос“...), „Юрій Липа — письменник, критик, журналіст“, „Микола Хвильовий — автор поезій, новел і оповідань“ І все! Блискучі характеристики! Багатох імен автор „курсу“ навіть не згадав: Підмогильний, Івченко, А. Любченко, І. Косинка, Слісаренко і багато інш.

Очевидно, автор „курсу“ навіть не чув про таких письменників: Натомість про Каченка, Будзинговського автор не забув.

Ще кілька ілюстрацій до згаданої вище диспропорції О. Кониському (якого автор „курсу“ уперто іменує Куниським) присвячено цілу сторінку, зате Коцюбинському пів сторінки, П. Мирному третину стор., Олесеві тільки два рядки.

В тексті „курсу“ є й фактичні помилки та перекручення: „Всеволоді Куріні“ (зам. „Куряні“), Сушенко (зам. Сошенко), Давидович Антоненко (зам. Антоненко-Давидович) і т. д.

Мова жахлива: багато русизмів, діалектизмів, провінціалізмів, лексичних і синтаксичних хиб. Напр. „утікати перед манахами“, „трюх письменників взялося“, „пословиці“, „ученики“, „весельчак“, „з пеленок“, „діточой“, „солівий“, Котляревський „звернувся... до народньої мови, що теж і вплинуло (?) на українське нац. відродження“, Шевченко „кинувся на науку“, Франко „кинувся до літературної праці“, „хлопомани кинулись між народні маси“ і т. д. Сила й орфографічних помилок і багато інших. Побіжно переглядаючи текст, ми помітили 120 помилок.

Отже і змістом і формою цей анонімний жалюгідний „Курс“ належить до найгіршого гатунку макулатури, яку треба рішуче викинути з ужитку в наших школах.

М. Василенко.

РОЗСТРІЛ МУССОЛІНІ

За два дні перед арештом Муссоліні, провідник італійських комуністів Толіятті дав наказ розстріляти Муссоліні (квітень 1945 р.). Це стріляв Толіятті недавно в заяві

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

ДОНАБУТТЯ

В АДМІНІСТРАЦІЇ „НАШОГО ЖИТТЯ“

1. Борис Крупницький: „До методологічних проблем української історії“ Ціна 2— мар.
2. Віктор Петров: „Провідні стани розвитку суч. Шевченкознавства“ Ціна 3— мар.
3. П. Феденко: „Сільська любов“ Ціна 2— мар.
4. П. Феденко: „Своєю рукою“ Ціна 2— мар.
5. П. Феденко: „Ненависть“ Ціна 150 мар.
6. П. Таборенко: „Пластуни-Побратими“ Ціна 2— мар.
7. В. Гайдарицький: „Ще одно кохання“, повість Ціна 10— мар.
8. Календар-альманах на 1947 рік „На чужині“ Ціна 10— мар.
9. П. Павлович: „Слідами Михайла Коцюбинського“, Ілюстр. збірник Ціна 6— мар.
10. П. Павлович: „Поділля“, історичні пам'ятки, 29 Ілюстр., в 4-х мовах Ціна 5— мар.
11. І. Манило: „Постріли з пера“ (Епіграми, пародії та гумороски) Ціна 3— мар.
12. В. Чапленко: „Муза“, (оповідання) Ціна 5— мар.
13. М. Щербак: „Вітри над Україною“, поезії Ціна 5— мар.
14. І. Манило: „Колочий сміх“, байки Ціна 3— мар.
15. В. Барка: „Апостоли“, поезії Ціна 3— мар.
16. „Вибрані байки та притчі“, збірка творів укр. байкарів Ціна 5— мар.
17. М. Ситник: „Залізничний сторож“ повість (друкується)
18. Ю. Косач: „Ворог“, драма (друкується)
19. „Світання“ Літературний альманах. ч. 4-5 Ціна 3.50 мар.
20. „Світання“ ж. ч. 6 Ціна 3.50 мар.
21. Л. Биковський: „Апостол новітнього українства“ (Ю. Липа) Ціна 1.— мар.
22. О. Запорізький: „Мати помирила“ (жарт на 1 дію) Ціна 3.50 мар.
23. В. Чапленко: „Любов“ та інші оповідання Ціна 3.— мар.
24. Д-р Я. Рудницький: „Український наголос“ Ціна 2.50 мар.
25. Л. Зизаній: „Лексис“ Ціна 1.50 мар.
26. Д-р Я. Рудницький: „Як говорити по літературному“ Ціна 4.— мар.
27. Д-р Я. Рудницький: „Нарис української діалектології Ціна 5.— мар.
28. Д-р Я. Рудницький: „Український правопис Ціна 1.50 мар.
29. Проф. П. Ковалів: „Безособові речення“... Ціна 1.50 мар.
30. Проф. Ковалів: „Чистота і правильність української літературної мови“ Ціна 3.— мар.
31. Проф. П. Ковалів: „Як правильно будувати фразу?“ Ціна 1.50 мар.
32. С. Гордінський: „Вогнем і мечем. Поезії. 1947. Ціна 5.— мар.
33. Т. Курпіта: Notaross. Лрика Ціна 8.— мар.
34. Журнал „Наша мова“ ч. 1. Ціна 2.50 мар.
35. Журнал „Заграва“ ч. 1. 2. 3. Ціна числа 3.— мар.

Книжки висилаються після одержання готівки, або за післяплатою. Замовляти: „Our Life“

Augsburg, Speyerer Straße 1 (Ecke Birkenfelder Straße)

Сектор Авдіторного Високопшкільного Навчання Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі

оголошує попередній (інформативний) впис на відділи:

1. ЕЛЕКТРОТЕХНІЧНИЙ
2. ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ

Дійсними студентами можуть бути особи з закінченою середньою освітою. До проходження треба долучити відповідне матуральне свідоцтво та короткий житєпис.

Вписове становить 250 марок одноразово, та студійне — 200 марок за семестр.

Виклади розпочнуться як тільки пригослиться відповідна кількість студентів. В залежності від територіального розміщення більшості студентів навчання буде провадитись в Мюнхені або в Регенсбурзі.

Зголошення надсилати на адресу Ректорату УТГІ: Україншес Інститут, (13 а) Регенсбург, Гантгофер Зідлонг, П. Гайсе Штр. 2.

Українська книгарня в Мюнхені, Дахауерштр. 9/1, продає всі, що досі появились журнали, часописи, шкільне й канцелярське приладдя.

ПРОЗИШ УКА УПІТЬ

(В листуванні подавати число)

766. Лука Хом'як, Spenden, Alberta, Canada, розшукує сина брата Микола Хом'яка.

767. Тома Рошук, Reno, Alberta, Canada, розшукує рідних і знайомих з Ружинь, Волинь.

768. Софія Скірська шукає Анну Винник з Раківця, пов. Підгайці.

Кася Морохович шукає сина Івана Мороховича.

Софія Микитин-Тисяк шукає мужа Ів. Микитина зі Скоморох.

Брат Євген шукає Володимира Малишевського, Емілію Бачинську, Марію Побережну, Емілію Ковальську.

Просять повідомити на адресу: Патер Маркус, (21) Вад Дрібург, Вестф. Місіонс гавз.